

„Ko hoće među vama da bude velik, neka svima bude sluga, i ko hoće da bude prvi među vama, neka svima bude sluga.“ (Mk 10, 43-44)

Na svom putu za Jerusolim po treći put Isus priprema svoje učenike za dramatičan događaj svoje muke i smrti, međutim oni koji su mu najbliži pokazuju se nesposobnim da razumeju.

Među apostolima izbija sukob: Jakov i Jovan traže da zauzmu počasna mesta „u slavi njegovoj”^[1], ostalih deset su ogorčeni, žale se i grupa se deli.

Tada ih Isus strpljivo poziva sve sebi, i još jednom otkriva vest o svojoj objavi:

„Ko hoće među vama da bude velik, neka svima bude sluga, i ko hoće da bude prvi među vama, neka svima bude sluga.“

U ovoj frazi iz Jevanđelja po Marku nalazi se krešendo u liku sluge. Isus nas vodi od stava jednostavne dostupnosti unutar ograničene i umirujuće grupe do potpune posvećenosti svima, bez izuzetaka.

Potpuno alternativni i protivstrujni predlog, u poređenju sa ljudskim razumevanjem vlasti, koji je možda fascinirao apostole, a zarazio i nas.

Može li to biti tajna hrišćanske ljubavi?

„Jednu reč Jevanđelja mi hrišćani ne naglašavamo dovoljno: služiti. Deluje nam zastarelo, nedostojno dostojanstva čoveka koji daje i prima. Ipak, ona je sâmo Jevanđelje, jer je ljubav. A voleti znači služiti. Isus nije došao da zapoveda nego da služi. [...] Služenje, služenje jedni drugima je hrišćanstvo i ko god to jednostavno sprovede u delo – a svako to može – učinio je sve; to sve ne ostaje samo po sebi, već, pošto je hrišćanstvo živo, buktu u plamenu“^[2].

„Ko hoće među vama da bude velik, neka svima bude sluga, i ko hoće da bude prvi među vama, neka svima bude sluga.“

Susret sa Isusom u njegovoj Reči otvara nam oči, kao što se dešava slepom Vartimeju u narednim stihovima^[3]: oslobađa nas uskosti naših planova, podstiče nas da promišljamo horizonte samog Boga, njegov plan „novih nebesa i nove zemlje“^[4].

On, Gospod koji pere noge^[5], svojim primerom protivreči rigidnosti uloga služenja koje naše građanske,

a ponekad i verske zajednice često rezervišu za socijalno krhke kategorije ljudi.

Hrišćansko služenje je stoga oponašanje Isusovog primera, učenje od njega novog stila društvenosti: biti bližnji svakom čoveku, u bilo kom ljudskom, društvenom ili kulturnom stanju, u potpunosti.

Kao što Đovani Ancijani, metodistički pastor Valdensijske crkve, sugeriše, «[...] pristankom da položimo svoje poverenje i našu nadu u Gospoda koji je sluga mnogih, Reč Božja traži od nas da delujemo u našem svetu usred svih protivrečnosti, kao radnici mira i pravde, kao graditelji mostova za pomirenje među narodima“[\[6\]](#).

Tako je Iđino Đordani, pisac, novinar, političar i porodičan čovek, živeo u istorijskom trenutku obeleženom diktaturom. Da bi izrazio svoje iskustvo, on piše: „Politika je – u najdostojanstvenijem hrišćanskom smislu – sluškinja i ne sme postati gospodar: ne sme se zloupotrebljavati, dominirati, pa čak ni pretvoriti u dogmu. Ovo je njena funkcija i dostojanstvo: biti društveno služenje, dobročinstvo na delu: prvi oblik ljubavi prema domovini“[\[7\]](#).

Svedočanstvom svoga života, Isus predlaže svestan i slobodan izbor: ne živeti više zatvoreni u sebe i svoje interese, već „živeti drugoga“, sa njegovim osećanjima, noseći svoja bremena i deleći svoje radosti.

Svi imamo male ili velike odgovornosti i mesta autoriteta: na političkom i društvenom polju, ali i u porodici, u školi, u verskoj zajednici. Iskoristimo svoja „časna mesta“ da budemo u službi opšteg dobra, gradeći pravedne i solidarne ljudske odnose.

Uredili Leticija Magri i tim Reči života

[\[1\]](#) Up. Mk 10, 37.

[\[2\]](#) K. Lubik, *Servire*, Città Nuova 17 (1973/12), str. 13.

[\[3\]](#) Up. Mk 10, 46-52.

[\[4\]](#) Up. Is 65, 17 i 66, 22; 2 Pt 3, 13.

[\[5\]](#) Up. Jn 13, 14